

De negatieve berichtgeving over De Woenselse Poort, het toenemend aantal suïcides, de eerste financiële kwartaalcijfers, de discussie over Harmonisatie Functiehuis, het onderzoek naar de toekomstige invulling van de decentrale en centrale administratieve ondersteuning, de toename van het aantal incidentmeldingen, de aankondiging dat de roosterplanning op de klinische afdelingen onder de loep wordt genomen en niet in de laatste plaats de invulling van de zelforganisatie ... het is me nogal wat bij elkaar!

Allemaal zaken die, zeker bij elkaar opgeteld, zorgen voor wat onrust en onzekerheid de laatste tijd. Dat is niet plezierig en het vraagt van iedereen veel energie. Het raakt bovendien ook alle medewerkers. Openlijke en forse kritiek op de club waar je zelf werkt, je afvragen of je baan nog wel blijft bestaan, veranderende financiële waardering voor je functie, zelf je collega moeten aanspreken op een ziekmelding of meebeslissen over een opleidingsvraag, de confrontatie met een zelfdoding of zelf slachtoffer zijn van agressie. Het zijn allemaal dingen die heel vervelend kunnen zijn. Maar, die op dit moment wel voorkomen.

Over ieder onderwerp valt afzonderlijk veel te zeggen, en dat gebeurt ook. Maar de opeenstapeling verdient ook zorg en aandacht. Daarbij is het allereerst belangrijk te erkennen dat dit alles veel van iedereen vraagt en dat het soms ook moeilijk is voor medewerkers om overzicht te houden op wat er allemaal gaande is. In zo'n situatie bestaat de neiging alles op een hoop te gooien. Een beetje zoals bij een kapstok; Als je een kapstok ziet, ben je geneigd je jas eraan op te hangen. En als er teveel jassen worden opgehangen, kan dat ding omvallen. Dan liggen er vervolgens allemaal jassen op de grond en kijk je niet naar de situatie verder in het huis. Dan zie je dus alleen maar wat overhoop ligt en niet wat daarachter gebeurt. Het lijkt dan allemaal opeens niet meer goed te gaan en de flow lijkt dan ver te zoeken.

Zo'n situatie zie ik nu ook voor me. Er gebeurt veel, op allerlei gebieden, maar soms wordt alles op één kapstok gehangen. Daarom moeten we samen de jassen opruimen en aan de verschillende en juiste kapstokken terughangen om overzicht en perspectief te houden. Daar zijn we nu druk mee bezig. Ik realiseer me dat we als Raad van Bestuur en Directie daarbij soms onvoldoende stilstaan bij wat al die nieuwe, en op zichzelfstaande goede ontwikkelingen voor een onrust en onzekerheid kunnen oproepen. Daarom gaan we, mede op aandringen van de OR, nog meer te investeren in informatie, uitleg en discussie hierover. En gaan we meer luisteren naar wat er leeft. Wij, in de GGZ, weten het toch bij uitstek dat 'Praten erover helpt'? Dan moeten we dat dus meer doen!

Maar laten we in de tussentijd ook niet vergeten te kijken naar het water dat de fles half vol maakt in plaats van half leeg. Dan zien we dat ook juist nu binnen onze organisatie hele goede en mooie dingen gebeuren. Zo beginnen de genomen financiële maatregelen hun vruchten af te werpen, hebben GGzE en Novadic-Kentron zeer onlangs een fantastisch geslaagd landelijk F-ACT congres georganiseerd, heeft er een bijzonder jubileum van De Wende plaatsgevonden, hebben diverse medewerkers afgelopen weekend de Social Run rond het IJsselmeer gelopen, hebben veel medewerkers ook de andere kant van De Woenselse Poort aan de Inspectie laten zien, was er de bijzondere programma-reeks op NPO 1 over het Dutch Cell Dogs project, zijn de Caffeine dealers gestart binnen het Servicecentrum, hebben we hartverwarmende woorden van cliënten en naasten tijdens de afgelopen Roadshows ontvangen en hebben we tijdens diezelfde Roadshows geconstateerd dat de zelforganisatie weliswaar wisselend maar wel degelijk van de grond is gekomen en dat de aanwezige medewerkers die ontwikkeling ook steunen.

Ingrijpende veranderingen, zoals de invoering van zelforganisatie, gaan niet zonder slag of stoot. Onrust en onzekerheid zijn daarbij niet altijd te vermijden. Dat is pijnlijk maar het hoort wel een beetje bij het groeien van de organisatie. Maar samen lukt het ons als GGzE al wel bijna 100 jaar om met de juiste aandacht en effort de groeipijn draaglijk te maken én de baas te blijven.

